

Arrest

nr. 180 036 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 april 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.02.2016 werd ingediend door :

A(...), H(...)
nationaliteit: Kosovo
geboren te (...) op (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens benadrukt te worden dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli te steunen.

Het gegeven dat betrokkene door haar zoon de heer S(...) A(...) (Belgische nationaliteit) ten laste wordt genomen, Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven.

Betrokkene verklaart dat zij niet over de middelen, de huisvesting zou beschikt en geen kinderen meer heeft in Kosovo waarop zij kan terugvallen. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven .

Wat betreft het aangehaald element dat ze psychologische ondersteuning en mantelzorg zou nodig hebben, ook dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze verklaring kunnen staven. (dokterattesten)

De overige aangehaalde elementen (betrokkene sedert 2010 in België verblijft, beheerste de Nederlandse taal inspanningen levert op een sterke sociale verankering en een ruime kennissen-en vriendenkring heeft uitgebouwd - legt getuigenverklaringen voor) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij onder meer de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt dat "de bestreden beslissing houdt geen rekening met de door haar bijgebrachte stukken ter staving van de buitengewone omstandigheden. Zij stelt het als volgt:

Ten onrechte stelt de betrokken administratief assistent dat verzoekster geen stukken heeft bijgebracht die staven dat zij ten laste valt; bij de aanvraag werden volgende stukken gevoegd:

- Stuk 2: attest van de gemeente DECAN dd. 26.11.15 dat verzoekster geen sociale bijstand ontvangt;
- Stuk 3: fiscaal attest dat zij geen beroepsinkomsten ontvangt;
- Stuk 5: verklaringen van derden nopens het onderhoud door dhr. A. van zijn moeder;
- Stuk 6: bewijs van overlijden echtgenoot

Waar de beslissing stelt dat er geen stavingsstukken zijn gevoegd, miskent zij het bestaan van deze relevante stukken welke pertinent zijn voor de beoordeling van het dossier en de ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden aangenomen.”

2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota als volgt:

“De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij meent dat de materiële motiveringsverplichting werd geschonden omdat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het ten laste zijn van haar zoon S.A. en geen rekening heeft gehouden met de stukken gevoegd bij haar aanvraag die staven dat zij ten laste valt. Verzoekende partij stelt dat de beslissing zou stellen dat er geen stukken werden bijgebracht bij de aanvraag. Echter, de beslissing stelt nergens dat er geen stukken werden bijgebracht, enkel dat er geen bewijzen werden voorgelegd die de bewering het ten laste zijn van haar zoon zouden kunnen bewijzen. [...]

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

De verwerende partij kan hier concluderen dat de verzoekende partij niet te kennen geeft waarom de motiveringen van de bestreden beslissing onwettig of onjuist zouden zijn. Verzoekende partij heeft niet aangetoond dat het antwoord van de Staatssecretaris naast de kwestie is en elke feitelijke grondslag mist.

Verzoekende partij heeft niet aangetoond dat de verplichting tot motivering door de Staatssecretaris geschonden werd.

Er dient vastgesteld dat verzoekende partij een andere inschatting maakt van de door haar aangevoerde elementen, hetgeen evenwel niet volstaat om tot de nietigheid van de bestreden beslissing te doen besluiten.

Het loutere feit dat de verzoekende partij de mening is toegedaan dat de gemachtigde het begrip buitengewone omstandigheden zou hebben miskend, volstaat geenszins om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Minister, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De aangevoerde kritiek volstaat niet om de ingeroepen schendingen aan te tonen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partijen daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoekster viseert onder meer het volgende motief:

*"Het gegeven dat betrokkene door haar zoon de heer S(...) A(...) (Belgische nationaliteit) ten laste wordt genomen,
Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid.
Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven."*

Zij stelt dat zij wel degelijk stavingstukken heeft bijgebracht om haar argumentatie te staven en somt deze op.

De verwerende partij stelt daar tegenover dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat zij geen stukken heeft bijgebracht, maar enkel dat er geen bewijzen werden voorgelegd die haar bewering dat zij ten laste is van haar zoon staven.

Hoewel verzoekster in haar betoog eerder de nadruk legt op de materiele motiveringsplicht, blijkt ontegensprekelijk uit haar betoog dat zij ook de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert door te stellen dat de verwerende partij het bestaan miskent van de relevante stukken welke pertinent zijn voor de beoordeling van het dossier en de ingeroepen buitengewone omstandigheden. Zij geeft daarmee aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en de meegedeelde motieven er niet van doen blijken dat ze deugdelijk en draagkrachtig zijn om die beslissing te ondersteunen (cf. RvS 6 oktober 2015, nr. 232.462, Lucas).

Overigens, opdat de schending van de materiële motiveringsplicht kan worden beoordeeld, moet de Raad de formele motieven van de bestreden beslissing in ogenschouw nemen.

De Raad stelt vast, na consultatie van het administratief dossier, dat de door verzoekster opgesomde stukken inderdaad bij de aanvraag werden gevoegd.

In de bestreden beslissing wordt in het algemeen gesteld dat verzoekster geen bewijzen heeft neergelegd die haar argument dat zij ten laste is van haar zoon kunnen staven.

Zoals reeds gesteld, moet de verwerende partij er, via de motieven van de bestreden beslissing, inzicht in geven waarom ze werd genomen. In casu moet worden vastgesteld dat de verwerende partij, die niet betwist dat er stukken bij de aanvraag werden gevoegd waarmee verzoekster tracht aan te tonen dat zij ten laste is van haar zoon, op geen enkele wijze toelicht waarom deze stukken niet kunnen dienen als bewijs. Meer nog: uit het geviseerde motief kan zelfs niet worden afgeleid of de verwerende partij de door verzoekster bijgevoegde stukken in ogenschouw heeft genomen.

Derhalve moet worden vastgesteld dat de verwerende partij, waar zij koudweg stelt dat "*Betrokkene [...] geen bewijzen voor[legt] die deze bewering kunnen staven*", noch verzoekster, noch de Raad toelaat te beoordelen of zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. De argumenten van de verwerende partij in haar nota doen daaraan geen afbreuk.

2.4. Het middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS